

Redacția: pentru oameni și cărți

Director editură: Petru RADU

Redactor de carte: Alina HUCAI

Grafician: Iuliana IORDĂCHESCU

Tehnoredactare: Gheorghită-Vasile NICOLAESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOROMNEA, EMIL

Reflectii despre viață. Quo vadis România? /

Emil Horomnea; prefată de prof. univ. dr. ing. Ion Bold,
prof. univ. dr. emerit Mihai Rîstea și acad. Constantin Toma. –
Iași: Sedcom Libris, 2018
ISBN: 978-973-670-580-9

I. Bold, Ion (pref.)

II. Rîstea, Mihai (pref.)

III. Toma, Constantin (pref.)

821.135.1

Copyright © 2018, SEDCOM LIBRIS

Toate drepturile asupra prezentei ediții sunt rezervate Editurii SEDCOM LIBRIS, Iași. Reproducerea parțială sau integrală a textelor, prin orice mijloc, precum și a graficii copertei, fără acordul scris al Editurii SEDCOM LIBRIS, este interzisă și reprezintă o încălcare a proprietății intelectuale, fiind pedepsită în conformitate cu legislația în vigoare.

Adresa Editurii SEDCOM LIBRIS:

Șos. Moara de Foc nr. 4, cod 700527, Iași, România

Informații, comenzi și propuneri de editare sau colaborare:

Tel.: +40 232 242 877; +40 232 234 582; +40 742 769 772; Fax: +40 232 233 080

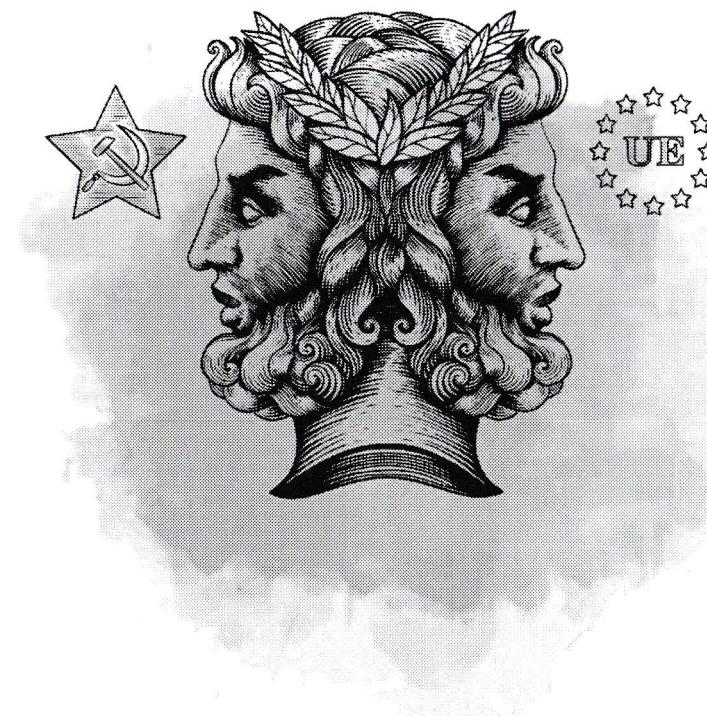
E-mailuri: editurasedcomlibris@yahoo.com, editurasedcomlibris@gmail.com

www.editurasedcomlibris.ro

Emil Horomnea

Reflectii despre viață

Quo vadis România?

Editura SEDCOM LIBRIS

Iași, 2018

Partea I

Reflecții despre viață

Tablă de materii

În loc de Prefață de Prof. univ. dr. ing. Ion BOLD.....	11
Un gând pentru un romantic visător	
de Prof. univ. dr. emerit Mihai RISTEA	13
Prolog	15
Despre scris, carte și cuvânt	17
Despre iubire și suferințele ei.....	28
Despre eterna și surprinzătoarea femeie.....	45
Despre visuri, idealuri și neîmpliniri.....	56
Despre prietenie și virtuțile ei	59
Despre fericire și nefericire	65
Despre speranță și viață, glorie și destin	69
Despre caracter, muncă și modestie	84
Despre cultură, înțelegiune și vârstă cugetării profunde	94
Despre știință, școală și discipoli.....	108
Despre contabilitate și rosturile ei	114

De ce tocmai mie?! După ce zeci de primăveri și toamne au „nins” în părul meu, îți spun fără înconjur: *adeseori le-am meritat!*

În paginile mele te întâlnești cu fapte absolut reale. Vor spune poate unii că sunt banale în felul lor. Să fim onești, întreaga noastră viață este o sumă de banalități, coincidențe și neprevăzut... Dar toate își au un rost al lor când le trăiești *aievea!* Descoperim, astfel, și forța, și înțelepciunea de a le depăși. Cândva, te vei convinge că-n fiecare clipă avem ceva de învățat. Să nu uităm că viitorul se naște întotdeauna din timpul cel de *ieri* sau cel de *azi*, pe care mâine îl vom numi... trecut!

Să-l mulțumim Celui de Sus că astăzi ne-am mai bucurat de un răsărit de soare.

În secolul vitezei am anulat distanțele materiale, dar le-am mărit enorm pe cele care țin de suflet. Am început să adunăm averi, dar ne-am pierdut prietenii adevărați de altădată. Suntem, pe zi ce trece, *mai multă lume, dar mai puțini oameni...* Mai reci, mai distanți și mai indiferenți. Așa înțeleg de ce, adeseori, mi-e dor de lumea cea de ieri! Cu optimismul meu robust, mai cred într-o posibilă schimbare! Cu prețuire te invit să-acceptă călătoria în universul cătorva **Reflectii despre viață**. Cu gândul și speranța unei stări de bine ce merită trăită, îți spun acum, pe calea slovei scrise, *La revedere, pe curând!*

Emil HOROMNEA

Septembrie 2018

Despre scris, carte și cuvânt

A scrie pentru tine înseamnă să-ți ocupi timpul. A scrie pentru alții înseamnă să te implici în destinul lor. Dar, pentru asta, trebuie să te naști cu magia cuvântului, a iubirii, a compasiunii și, de ce nu, a ironiei.

- Cele mai frumoase pagini pe care le-am scris cândva, dacă există aşa ceva, sunt sigur cele care, dacă ar fi să le scriu încă o dată, le-aș scrie altfel...
- Pentru a dăinui în timp, *cartea* trebuie să înmănușeze mult suflet, multă viață și, implicit, idei pe care, de-a lungul anilor, ni le-au inspirat... muzele. Dar bucuria cea mai mare apare atunci când Cititorul se regăsește în pagină, spunând *așa ceva mi s-a întâmplat și mie.*
- Un bun prieten m-a întrebat ce înseamnă scrisul pentru mine. Răspunsul meu de-atunci mi-l amintesc și-acum. și astăzi cred în el, de aceea, îl repet! E liniștea și bucuria de care am nevoie, o oază unde mă odihnesc... scriind. Prin scris mă țin departe de zarva lumii, de tot ce-i efemer și poate obosi sau plăcisi.
- Fără îndoială, scrisul este o vocație. *Te naști și mori cu ea odată.* De aceea, cred că cei ce vin în urma mea vor scrie altfel, poate mai bine decât mine. Numai aşa sunt mulțumit de tot ce până astăzi am făcut. Ca orice muritor de rând, mă voi retrage de pe scena vieții. Voi deveni un oarecare, un cineva care a fost cândva... Puțin îi pasă unei lumi întregi de-apusul meu și de plecarea mea. Oricum, alți oameni, dar aceeași lume va mistui etern aceleași drame și aceleași bucurii.
- Descoperirea scrierii, iată unul dintre cele mai importante momente în evoluția omenirii, un adevărat „cutremur” în istoria spiritului

iscoditor, o piatră de hotar în odiseea devenirii noastre. Preistoria nu a cunoscut scrierea. În schimb, istoria a început odată cu acest „big bang.” speranță și lumină-călăuză a progresului. Lumea de astăzi nu ar fi ceea ce este dacă nu crea, cu milenii în urmă, scrierea, un formidabil mijloc de comunicare. Grație ei, le-a fost transmis urmașilor tezaurul cunoașterii universale, acumulate în atâtea mii de ani. Iată de ce cred că omul și cuvântul scris au devenit tandemul invincibil, expresia vocației către progres și civilizație.

- După o viață plină de amintiri, am încercat să scriu o carte despre viață, iubire, speranță și destin. Îți-am povestit doar ceea ce am trăit aievea. A fost o sansă pentru mine! Va fi o revelație să știu că, în drumul ei, această carte va întâlni cândva și oameni cu suflet cald și ales. Nu mă îndoiesc, aşa va fi! Iar celor care m-au îndemnat să scriu, m-au inspirat, mi-au dat imboldul necesar, le mulțumesc. Adevărate muze pe care nu le pot uita...

- A scris cu pasiune și sensibilitate despre cineva este, desigur, o probă de prețuire și respect. Distanțele materiale ne fac să înțelegem mai corect valoarea celui care ne lipsește, cu atât mai mult în cazul persoanei iubite. Plecat pentru o vreme departe de cei dragi, soție și copii, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, tatăl meu a scris în albe nopți de cugere... caiete întregi de poezii. Una dintre ele, închinată durerii, poartă un titlu aparte: *Soția mea, copiii mei*. De acolo, doresc să-ți redau câteva strofe care vorbesc despre înstrăinare, iubire, suferință și teamă.

„Adesea de voi îmi aduc aminte
Și-ncep să vă strig cu voce de foc,
Dar voi nu-mi răspundeți ca mai înainte.
Sunteți prea departe și eu, fără noroc. (...)

Îmi plâng soția mea rămasă
Departă peste atâtea ape,
Convins că opera de artă
Nu pot să o cunoști de-aprove! (...)

Reflecții despre viață. Quo vadis România?

*Sfârșit-am acum pe toți de chemat
Vreun semn de viață, niciunul n-ați dat,
Zădarnic vă strig și-n loc de mai bine,
Văd moartea din umbră, hidoasă, cum vine.*

*Dardacă-ntră voi să fiu nu mai pot,
Înghită-mă moartea, căci mort mă socot.
Trăiți laolaltă, cu toți-mpăcați,
Să nu mă mai plângăteți, să nu mă uități!”*

Ce frumos sună glasul suferinței prin magia cuvântului așezat în armonia versului!

- Cândva, un vechi amic îmi amintea că ironia nu-și are locul în paginile unei cărți. I-am explicat că nu împărtășesc părerea lui. Ironia înseamnă, pentru mine, arma subtilă a inteligenței ofensate. Sunt de acord că își găsește rostul la „întâlnirea” cu cineva în stare să perceapă mesajul ascuțit al spiritului elevat.

- Pentru omul necultivat, ironia reprezintă o armă inabordabilă. Cel deștept o apelează numai în dialogul cu egalii săi. Înțeleptul o folosește pentru a comunica cu toată lumea. Pentru mine, una dintre marile bucurii a fost și va rămâne întotdeauna: *am spus și îmi e de ajuns!* Cine are de înțeles să înțeleagă, iar cine nu, să meargă mai departe în legea lui.

- Îți scriu sau, mai curând, mă odihnesc scriind la oră târzie de noapte. Fac acest gest cu o placere pe care nu îți-o poti imagina. Viața m-a convins de un adevăr ce merită să îți-l împărtășesc: pentru a trăi revelația comunicării, nu este destul să ai har! Este una dintre condiții, necesară, dar nu și suficientă. Trebuie să simți și să crezi în ceea ce scrii sau rostești! Cuvintele tale *înaripate*, cum zis-a marele Homer, vor transforma ideea în torrent al gândirii eliberate de prejudecăți.

• O carte adeverătă dezvăluie viața și faptele așa cum sunt, cu bune și cu rele. În mâna ta se află mesagerul unui autor. Prin scrisul său, el te-a întâlnit și, dăruindu-ți din bucuria lui, îți cucerește sufletul cu fiecare rând. Apoi, la fel ca în iubire, printr-o „chimie” aparte, va fi o vreme numai lângă tine. În sfârșit, când cititorul se regăsește în paginile cărții, e semn că are în față... o carte adeverătă.

- A scrie o carte înseamnă o probă de respect și prețuire pentru cititorul ei. Dar opera în sine se poate împlini în feluri diferite:

- Poți scrie pentru tine și pentru... a căta carte este. În două săptămâni, năbădăiosul *copy-paste* ne poate împăuna cu încă un titlu! Apoi le numeri, din când în când, precum pe steaguri, să nu te-ajungă nimeni, să nu te-ntreacă nimeni.

- Dacă dorești să lași o „dără”, să scrii cu suflet, profund și serios, atunci să știi, vei scrie pentru alții... Mânăt de-un nobil tel, tu vei lucra o viață sau poate zeci de ani în sir. Oricât de mare ar fi efortul, îți este răsplătit prin întrebarea *Cine a scris această carte?* Să nu Tânjești vreodată după A căta carte este. Când scrii prea multe și din toate, e clar că... nu ai scris nimic. Cel mult, te-ai risipit.

- O carte serioasă exprimă dăruire, lumină și înțelepciune. Ce ar însemna o lume fără cărti, fără un martor imbatabil, dispus ca să probeze, peste vremuri, pentru adevărul petrecut într-o istorie adeseori incertă?

- Ce înseamnă și ce rost îndeplinește o operă adeverătată? Răspuns de referință ne oferă ilustrul filosof Constantin Noica: „Menirea operei mari este de a crea noi opere mari, sau, dacă nu, să înnobileze omenescul din noi”.

- În sfârșit, recent, câțiva aleși au făcut o propunere îndrăzneață. În nume propriu, aş spune, chiar extrem de necesară. Furtul intelectual, adică *plagiatul*, să fie sanctionat cu retragerea titlului dobândit pe nemerit și o pedeapsă privativă de libertate. Bineînțeles, *in corpore*, Senatul a respins-o. Poate era prea dură. Dar nici aşa nu merge... să furi la drumul mare, în văzul tuturor și-apoi să spui cu zâmbetul pe buze: *Care-i problema?*

Reflecții despre viață. Quo vadis România?

- Judecând cu mintea omului normal, așa cum cred că încă sunt, doresc să-ți fac o confidență: tot ceea ce-ți scriu îmi vine de la *Tine*. Să fiu mai explicit: în mintea mea văd „amfiteatrul” vieții plin de tinerețe, acolo unde m-ai cucerit și-ai acceptat să-ți fiu prieten. În templul ce ne ocrotează pe amândoi, am cunoscut o altă lume, compusă dintr-un *El* sau *Ea*. Fără cuvinte, voi doi mi-ați spus atât de multe... Iată de ce, în „dialogul” nostru, patetic uneori, ideile nu-mi aparțin! Așadar, în tot ceea ce gândesc și spun, meritul este, în primul rând, al *Tău*, iubite Cititor.

- Există oameni care au scris la viață lor mai mult decât au citit. Fără îndoială, asemenea performanță reprezintă privilegiul celor atinși de aripa geniului. Se spune despre marele istoric Nicolae Iorga că a scris într-o viață de om mai mult decât poate citi un om într-o viață. Să nu uităm însă că vorbim despre savantul Nicolae Iorga.

- La fel ca mariile iubiri, ideile se nasc în lupta cu meandrele vieții, trăiesc aidoma și mor pentru a le face loc altora.

- *Akademos*, universul spiritului, iată cea mai frumoasă lume în care putem exista cu adevărat liberi. *Scriu*, dar libertatea mea se transformă într-o bucurie cu totul aparte. O revelație ce mă obligă să cuget cu respect la ceea ce aștern în pagini pentru *Măria sa, Cititorul!* Un semn de prețuire mai adâncă nu cred că poate exista!

- Cartea, iată sublimul prieten ce nu te va trăda sau abandona niciodată! Într-o noapte de insomnie, te rog să iezi în mâna o carte. Fii sigur, nu-ți va reproşa că e târziu și nici că-i obosită. Va rămâne alături de tine și, fără să te certe, te va însobi cu blândețe până când vei aluneca în brațele șpălitului Morfeu.

- O carte autentică este un mesaj al dăinuirii, care sfidează granițele timpului. Este ceva trainic, util și frumos. În paginile ei trebuie să te regăsești așa cum ești, cu aspirațiile, împlinirile și dezamăgirile tale. Cu bucurie poți descoperi lumea în care exiști, iar uneori, cea în care ai dori să trăiești mereu. Cu fapte, oameni și punți între sufletele lor.

• Înainte de plecarea în Eternitate, unul dintre marii poeti ai „României de lângă noi”, Grigore Vieru, a scris o poezie plină de patos și simțire. Numele ei, definitoare pentru dragostea de neam, este *în limba ta*. De acolo îți redau câteva versuri:

„*Și doar în limba ta, poți râde singur,
Și doar în limba ta, te poți opri din plâns.*”

Să aşteptăm și vremurile în care vom putea fi ceva mai fericiți, dacă se poate, tot în limba noastră, cea unică, lăsată moștenire de străbuni.

- De multă vreme mă întreb din ce cauză, cuvinte sfinte din lexiconul limbii noastre, precum *dor, doină și omenie*, nu au corespondent în alte limbi. La acest răspuns, te invit să cugeti și tu!

- În orice judecată de valoare cu referire la comunicare, la carte, la limbă și la scris, ne racordăm firesc la marile repere. De aceea, în să amintesc numele academicianului Alexandru Philippide (1859–1933). Om de spirit și cultură, renomit magistru și lingvist, Philippide a strălucit, decenii în amfiteatrele celei dintâi instituții de învățământ superior a neamului românesc, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. Această personalitate a cercetatmeticulos originea și evoluția românilor și a limbii române. Să dăm însă acum cuvântul autorului. „Deși au fost înconjurați de neamuri superioare ca număr, macedoromâni au reușit, probabil grație unor avantaje sufletești, să-și păstreze caracterul etnic specific românesc. Niciodată, nicăieri, pe actualul teritoriu dacoromân, populația dacoromână nu a fost în minoritate față de vreo populație oarecare străină convițuitoare. Populația dacoromână nu s-a lăsat copleșită niciodată

Reflecții despre viață. Quo vadis România?

de influență străină: *coheziunea românească a fost totdeauna mai puternică decât adheziunea străină*¹.

- Limba, „fagure de miere”, comoară adevărată, ne-a fost lăsată de înaintași să ne înveșnicim existența, să ne cântăm în ode bucuriile, iar în doină, să ne jelăm suferințele. Într-un cuvânt, să ne bucurăm și să ne întristăm de tot ceea ce ne-a fost dat să trăim, cu bune și cu rele.

- Într-un seducător „Dialog cu sufletul deschis” publicat la 20 februarie 2017, distinsul academician Ioan Aurel Pop, din 2018, președinte al Academiei Române, apreciază că situația prezentă a României seamănă cu cea din nefasta perioadă a anilor 1938 – 1940, când țara noastră a pierdut o bună parte din teritoriul național. Autorul speră în „trezirea românilor și transformarea lor într-un popor decent și conștient”. Vorbind că nimici altul despre scris și limba noastră, academicianul Pop consideră că „limba noastră ne-a salvat ca să nu fim pulverizați de istorie”. Autorul face trimitere la umanistul italian Antonio Bonfini, care se declara mirat de faptul că, în spațiul nostru, coloniile romane s-au păstrat nealterate „fără a fi copleșite de valurile de barbari”. Răspunsul oferit de reputatul italian este: „românii și-au apărăt mai mult limba decât propria viață”.

- Recunosc, a fost și va rămâne un privilegiu pentru mine să-l am ca prieten pe un distins maestru al virtuților pedagogice. Întotdeauna, găsește cuvântul cald și potrivit... Atunci când îl ascult vorbind, mereu cu zâmbetul pe buze, mă simt mai fericit. În mâna lui, orice vioară din colțul prăfuit al străzii devine o piesă rară și sună asemenei unei Stradivarius...

- O carte în care autorul, asemenei legendarului Meșter Manole, zidește și jertfește ceva din viața lui, înseamnă bogătie adevărată, ce nu se pierde niciodată-n timp. Cuvântul potrivit este avereia minții, pe care hoții

¹ Al. Philippide, *Originea românilor*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2015

nu o pot prăda, iar rudele nu pot să-o risipească. Mesajul ei ne luminează calea și ne aduce în suflet o rază de speranță. De aceea, aş vrea să împărtășești și tu același crez cu mine: cartea a fost și va rămâne o moștenire prețioasă.

- O carte adevărată este aceea care ne spune o poveste, în care credem, ne regăsim în fiecare clipă. Am fost și noi acolo, am plâns, am râs, am suspinat și am trăit povestea celui ce a scris-o.

- Dacă dorești să cunoști și să înțelegi mai bine o lume nouă, îți recomand ceva, să nu citești chiar zece cărți care-ți vorbesc de ea! Mai bine una singură și apoi încearcă să o calci cu pasul tău, măcar câteva zile. Să știi că vei afla, astfel, mai multe decât crezi.

- Pentru omul înțelept, o carte se poate citi și printre rânduri. Dar pentru asta, trebuie să știi multă carte. Iată o pildă care ne invită să cugetăm ceva mai mult atunci când ne apropiem de mesagerul culturii, cartea.

- Am uitat să deschidem o carte, să coborâm în paginile ei și de acolo să ne întoarcem în nobilații la viața de toate zilele. Așa cum este ea, obosită, derulantă, plină de opreliști și neprevăzut.

- Dacă cineva îți spune că a scris la viața lui zece – douăzeci de cărți, să-l crezi. Dacă-ți va spune că a scris sute de cărți, să-l compătimești! Să știi că este... nevinovat. Trăiască îndrăzneala numită tupeu!

- În ceea ce privește scrisul, creația și furtul intelectual, atât de în vogă azi, dă-mi voie să-ți redau o abordare de ultimă oră. Se spune că dacă ai copiat dintr-o operă și ai fost descoperit, actul se numește *plagiat*. Dacă ai preluat din două opere și ai fost depistat, demersul devine *complotie*. În fine, dacă ai copiat dintr-o sută de opere și nu te mai descoperă nimeni, actul se numește... *creație*.

- În semn de prețuire pentru carte și autor, obișnuiesc să-i răsfoiesc atent paginile. De la regula amintită, nu exclud nici prefața. De cele mai multe ori, ea reprezintă însăși „cartea de vizită” a unei munci cu ale cărei roade urmează să te întâlnești.

Reflecții despre viață. Quo vadis România?

Cu ceva vreme în urmă, citem prefața unei lucrări de specialitate. Scrisă atent, cu har și dragoste pentru domeniu, a reușit să mă surprindă totuși. Apoi, am început să și zâmbesc... Oricât de meritos și perseverent ar fi cineva prin ambițiile și aspirațiile lui, oricât de nobile i-ar fi intențiile, expresia „*personalitate marcantă a contemporaneității*” este, în opinia mea, deopotrivă, inadecvată și chiar ridicolă.

Mă întreb retoric dacă Socrate, Platon sau Aristotel, dumnezeiescul da Vinci sau Newton, marele Goethe sau Einstein nu au dreptul să se simtă ofensați în adevărata și nepieritoarea lor genialitate. Abia asemenea figuri monumentale au meritat la timpul lor și merită de-a pururi să fie numite, pe drept cuvânt, „personalități marcante ale vremurilor în care au trăit”.

Fără a supăra pe nimeni, am readus în discuție o cugetare adâncă, semnată de Johann Wolfgang Goethe: „Cel mai important simț al omului este simțul măsurii”. El vine din leagănul înțelepciunii antice grecești: *metron ariston*². Cât de sublim ne poate fi dezvăluit un adevăr profund de viață! În numai două cuvinte! și ce pericole ne pândesc când, uneori, ne rătăcim de el. Într-una din paginile mele, am scris *A pierde simțul măsurii înseamnă a pierde... aproape totul*.

- Cuvântul zidit în paginile unei cărți scrise cu vocație și pasiune aduce, din nou, în preajma noastră, ziua de „ieri”. Odată cu ea, reînvie și chipul etern al umbrei care dădea să dispară... alături de oameni, locuri și întâmplări trăite cândva.

- „*La început a fost Cuvântul!*”, ne spune Cartea Sfântă. Comunicația este actul suprem al lumii noastre, dovada adevărului că existăm. În ură și iubire, în glorie și decădere, în disperare și speranță, zidit pe faptă, *cuvântul* ne ridică și tot el ne coboară. Oricât ar fi de efemer, orice cuvânt ascunde în el fărâma de eternitate și, dincolo de ea, esența unui crâmpel

² În traducere: „măsură în toate”.

de viață. De aceea, cu mii de ani în urmă, Homer spunea „cuvinte înaripăte”, iar clasicul poet cântă în odă eterna lor magie. Îți-am scris aceste versuri și în prefață. M-au cucerit atât de mult, încât, oriunde și oricând, le-ăs repeta mereu.

„Ca-n basme-i a cuvântului putere.

El lumi aievea face din păreri

Și chip etern, din umbra care pieră

Și iarăși azi, din ziua cea de ieri.

Aprinde-n inimi ură sau iubire

De moarte sau de viață-i dătător.

Și neamuri poate-mpinge la pierire

Cum poate aduce mântuirea lor.”

- Sunt conștient de riscul asumat atunci când scriu o carte despre viață, aşa cum am trăit-o. Orice început are în el un strop de cutezanță și de îndrăzneală. Aș vrea să cred că dialogul meu cu *citorul* nu este un gest neinspirat. Prin scris am reușit să stăm de vorbă pe îndelete. Dar, în același timp, am readus în preajmă o lume ce a fost cândva. În suflet de romantic visător, ea mai există încă. De aceea, nu o pot uita.

- O noapte scurtă de vară a fost pentru tine, nu mă îndoiesc, odihnă binevenită. Pentru mine, prilej de a mai scrie ce simt și ce gândesc. M-a însuflețit credința că va veni, cândva, și ziua în care vei citi aceste rânduri. Îți fac o confidență. După trei ore de somn, la un sfârșit de săptămână, dimineața devreme, am ajuns la bucătărie. Cu zâmbetul pe buze, acolo mi-am reîntâlnit familia și, odată cu ea, aceeași întrebare:

– De ce-ai făcut din noapte zî și te-ai culcat abia în zori?

- Așa mă simt mai bine. În plus, a fost o noapte bună, inspirată! Am reușit să scriu mai mult ca niciodată.

Reflecții despre viață. Quo vadis România?

Nu mă-ndoiesc că știi și tu, consoartele se lasă greu convinse, în special... de soții lor. De aceea, cu blândețe, aleasa mea continuă ideea:

– Aș da orice să aflu cine îți este muza!

– Ioana Radu, draga mea, cântă pe vremuri o romanță cu un refren superb... Atâtă de frumoasă că m-a cucerit, iar titlul ei mă ajută să-ți răspund: *Nu ai să știi niciodată!* Oricum, ar fi păcat să te obsedeze acest mister, tocmai acum la anii când am devenit... un înțelept cuminte.

– N-ai să te superi, dacă-ți spun, tu ești un fel de trubadur!

Fără a mai sta pe gânduri, pe loc i-am și răspuns:

– Te rog să-mi dai ceva să scriu. Ideea tu mi-ai dat-o!

Ce am notat atunci, ai sansa să citești acum:

Sunt trubadurul vieții mele,

Eu o trăiesc și eu o cânt

Cu multe bune și cu rele.

E viața mea pe-acest pământ.

Veni-va clipa despărțirii

Când lira nu va mai cânta.

Un alt rapsod al „nemuririi”.

Același cânt va relua.

N.B. Am dorit să-ți redau exact acest crâmpei. Probabil, pentru a te enerva și pe tine, nu numai pe cei apropiati mie.

- Ar fi păcat, atunci când îți vorbesc de *scris*, să nu amintesc un gând superb, un fel de testament lăsat de tatăl meu: „pentru că Dumnezeu îți-a dat ceva din harul comunicării, când vei ajunge cu tâmpalele albite, să scrii! Să amintești acolo de rădăcinile tale, de suferințele acelor ani pe care o minte normală refuză să le creadă. Te rog din suflet, nu uita nimic! Să știi că amnezia n-a fericit pe nimeni! E semn de renunțare. Doar lașii fug din fața sortii!”